

плачеше и охкаше отъ болки. И до сега ми е въ ушитѣ жалния му гласецъ. О, това бѣ страшно. И до сега ме е страхъ.

Тѣй се оплакваше малката червена ябълчица и се криеше задъ двѣтѣ пожълтѣли листенца.

— О, вѣтре, вѣтре, не ми отнимай послѣдния подслонъ! Безъ него умирамъ! Вѣтре, чуй молбата ми.

Вѣтрѣтъ не чуваше. Той кжсаше листъ по листъ и оголваше дървото. Ябълката треперѣше отъ студъ и отъ страхъ и охкаше жално.

— Ахъ, какъвъ разбойникъ! Открадна и послѣдната ми завивка! Разпилѣ всичкитѣ листа и ги върти и гони, като хала. Сега пкъкъ иска и мене да повали. О, дано не ме напустнатъ силитѣ ми.

Бъррр...! Този безжалостникъ! Не мога вече да му противостоя. Дали и съ мене ще направи, както съ горкитѣ листенца?!

Вѣтрѣтъ силно подухна. Дървото се цѣло разтърси. Тупъ! падна червеничката ябълчица отъ върха на дървото.

— Охъ, охъ! стенѣше жално ябълчицата. Гласецътъ ѝ отслабваше и сѣ по-тихо и по-тихо се чуваше жалбата ѝ. Настъпи нощъ, и тя уморена отъ болкитѣ си заспа.

Златното слънце изгрѣ. То събуждаше всѣка сутринъ ябълчицата съ една цѣлувка. Но тази сутринъ не я намѣри на мѣстото ѝ. То я потърси навредъ и най-сетнѣ я намѣри на земята. Слънцето грѣеше, искаше да я стопли и събуди, но ябълчицата лежеше неподвижна и нѣма. Тя бѣше замръзнала и умрѣла. Сланата я бѣше покрила съ сребърна покривка.